

vil være den, at naar Fogden kom og gjorde Udlæg, maatte det være en Del af hans Arbejde, at han sammenkaldte Lyendet, forhørte det om, hvilken Løn det havde til gode, samt spurgte det, om det vilde blive tjenende paa Gaarden eller ikke, efter at Udlæg har fundet Sted. Herom maatte der ved Udlæget finde Tilførsel Sted til Fogedprotokollen, og denne vilde jo saa derfra gaa over i Auktionskonditionerne og, hvis Lyendets Løn ikke forinden var betalt, ogsaa i Auktionsfodet, og den ny Gjer vil altsaa ikke kunne tiltræde sin Ejendom med fuld Ret, før han har betalt Lyendelønnen.

Der er nogle enkelte Udtryk i Loven, som jeg ønsker at sige et Par Ord om. I Lovens § 1 have vi ikke alene medtaget alle de Tilfælde, hvor Reglen i § 153 i Konkursloven er anvendt, men ogsaa de Tilfælde, hvor denne Regel kan anvendes, idet det formentlig er saaledes, at i alle disse Tilfælde, hvor det drejer sig om et virkeligt Landbrug, der kunne Vanskelighederne opstaa, og saa have vi fundet det rigtigere at bruge en gammel Lovgivnings Terminologi som denne: De Ejendomme, paa hvilke den og den Lovregel kan finde Anvendelse, end at bruge et nyt Ord som Landbrugsejendom, Landejendom eller saadan noget lignende. Jeg tror, det er altid fordelagtigt saa vidt muligt at bruge gamle Lovgivningsterminologier, som gennem Praksis have faaet en vis bestemt Betydning. Vi medtage altsaa ikke alene de Tilfælde, paa hvilke Reglen er anvendt, men ogsaa de Tilfælde, paa hvilke den kan anvendes; thi Forholdet er det, at i alle disse Tilfælde er Jaren der for, at Fallit ikke indtræder, idet Panthaveren har Pant i den faste Ejendom — nu forudsætte vi, at det er saaledes, at han ikke har Pant i Løsøret tillige, hvad han jo meget godt kan have — men saa kan Løsøret tillige være specificeret pantsat, eller en Dombaver kan have gjort Udlæg i det. Og det forholder sig ikke saadan ved Landejendomme som ved Købstad- og andre Byvirksomheder, at i Almindelighed vil, naar saadanne økonomiske Kalamiteter indtræde, en Fallit blive fremkaldt. Der er ingen Kreditor, som har nogen Interesse i at fremkalde en Fallit uden netop Lyendet, og Lyendet er i Reglen saaledes stillet, at det ikke kan fremkalde en Fallit. Derfor have vi medtaget ogsaa de Tilfælde, hvor Reglen ikke er anvendt. Saa have vi i § 2 ved Siden af de Tilfælde, som Lovreglen egentlig gælder, medtaget de Tilfælde, at Husbonden gaar fallit, eller Gælden i hans Dødsbo fragaas, og for de Tilfælde foreskrevet, at Lyendet kan gaa, naar Fallit indtræder eller Gælden i Døds-

boet fragaas. Det er slet, fordi den bestaaende Lovgivningsregel for Fallittilfælde formentlig ikke er meget klar, og fordi jeg har syntes, det vilde være heldigt med det samme at faa en klar Regel for disse med Udlægstilfælde ganske beslægtede og sideordnede Tilfælde. Skulde man imidlertid fra nogen Side have noget at indvende herimod, kan det ganske simpelt stryges, det hører ikke strengt og absolut ind under Loven — for øvrigt kan jeg ikke tænke mig, at nogen skulde have noget derimod at indvende. Jeg har nu kun en Slutningsbemærkning at gøre. Det er den, at man jo maa holde sig for Øje, at der i de allerfleste Tilfælde ikke er nogen, hvem man kan bebrejde, at det gaar saa uheldigt til, som det gaar, naar Udlæg gøres i en Landejendom, og Lyendet ikke faar sin Løn. Det er saa sjældent, at man har nogen at holde sig til og at beklage sig over. En Sparekasseseformand eller en Kreditforeningsdirektør kan selvfølgelig ikke betale Lyendelønnen af sin egen Lomme, naar den Institution, han forestaar, gør Udlæg, og som jeg allerede har fremhævet, tillade Statutterne ikke, at man behyrder Institutionen selv med disse Udgifter. Det er derfor nødvendigt, at der træffes en Lovgivningsbestemmelse paa dette Omraade, en Appel til Humaniteten er ikke tilstrækkelig, det er Lovgivningen, der maa gribe ind her. Jeg haaber derfor, at man fra alle Sider vil anerkende, at det, som er Tanken i dette Lovforslag, er sundt og praktisk; om der saa er Fejl i Form og Udførelse, er det noget, jeg vil ansæ for rimeligt, og jeg haaber da paa Samarbejde og Støtte fra Regeringen og dette Tings ærede Medlemmer, for at Lovforslaget i sin endelige Skikkelse kan faa en Form, som er mere fuldendt end den, det har kunnet faa, da vi Forslagsstillere forelagde det.

Justitsministeren (Rump): Det foreliggende Lovforslag bestaar jo af 3 Paragraffer. Med Hensyn til §§ 2 og 3 har jeg ikke andet at bemærke end, at naar det i § 3 hedder: „Til § 44 andet Stykke . . .“, skal det formentlig være: „§ 44, næstsidste Punktum.“ Med Hensyn til Hovedparagraffen, § 1, kan jeg heller ikke have væsentlige Indvendinger at anføre mod den til Grund liggende Tanke. Den gaar ud paa, at da den stadige behørig Drift er fornøden til Opretholdelse af Ejendommens Værdi til Sikkerhed for Panthaverne, vilde det være ubilligt, om det Lyende, som havde arbejdet i Driften i den nærmeste Tid før Udlæget, skulde gaa glip af Løn, medens Panthaveren kunde faa Dækning for sin Fordring. Jeg kan meget vel sympatisere med denne Tanke